

N:o 47.

Uppläst och godkänd hos Första Kammarén den 4 maj 1888.
 — — — — — Andra Kammarén — 5 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående åstadkommande af en allmän pensionsinrättning för barnmorskor.

(Första Kammaréns tillfälliga utskotts n:o 2 utlåtande n:o 2.
 Andra Kammaréns tillfälliga utskotts n:o 1 utlåtande n:o 23.)

Till Konungen.

Uti en inom Riksdagen väckt motion har blifvit framhållet huru-
 som praktiserande barnmorskor för en ofta mycket betungande tjenst-
 göring åtnjöte så obetydlig ersättning, att den i bästa fall gäfve dem
 en tarflig bergning, men ej tilläte dem att afsätta besparingar för deras
 ålderdom. Det funnes till och med mången landskommun, hvilken
 tillgångar ej medgäfve att aflöna en examinerad barnmorska, än mindre
 att bereda henne sådana löneförmåner, att hennes ålderdom betryggades.
 Då det emellertid vore af synnerlig vigt att kunniga barnmorskor hos
 kommunerna anställes, men tillräcklig aflöning icke kunde af fattiga
 kommuner dem beredas, vore statens hjälp i berörda afseende af be-
 hofvet påkallad. Det lämpligaste sättet att lemna denna hjälp vore
 att bilda en allmän pensionsinrättning, som mot nöd betryggade de
 till tjenstgöring på grund af ålder oförmögne barnmorskorna, och då
 denna fråga, för att erhålla en nöjaktig lösning, kräfde en noggrann
 utredning, vore det nödigt att förslag utarbetades till en dylik pensions-
 inrättning samt till de bidrag från staten, som till inrättningens uppe-
 hållande kunde erfordras.

Då Eders Kongl. Maj:t för mera än trettio år sedan låtit utfärda reglemente för barnmorskor, har redan derigenom blifvit erkänt att ett ändamålsenligt orduande af barnmorskeväsendet är en angelägenhet, som åligger staten. I nämnda reglemente ställas med rätta ganska stora fordringar på utöfvarne af berörda yrke, men för att kunna begära ett fullt tillfredsställande uppfyllande af de med barnmorsketjensten förenade pligter och ej afskräcka för yrket lämpliga qvinnor att ingå på denna bana, är det nödigt att sörja därför att barnmorskorna blifva bättre tillgodosedda i ekonomiskt hänseende och ej behöfva motse att tillbringa sin ålderdom i nöd. Ett ingripande från statens sida är härvid af desto större vikt, som barnmorskorna i allmänhet ej kunna, utan att det goda ändamålet med ett väl ordnad barnmorskeväsen till en del går förloradt, fortsätta sitt kall alltför långt in i ålderdomen.

I en uti september månad år 1887 till Eders Kongl. Maj:t ingifven petition hafva barnmorskorna i riket, hvilkas antal lär uppgå till omkring 2,500, med anledning deraf, att icke något vore gjordt för betryggande af deras ställning på ålderdomen, sjelfva i underdånighet anhållit, att Eders Kongl. Maj:t täcktes hos Riksdagen begära det anslag, som utöfver barnmorskornas egna årsafgifter kunde antingen för en gång eller årligen erfordras för deras pensionering, och dervid såsom önskningsmål framhållit, att barnmorska, som uppnått 55 lefnadsår och såsom barnmorska, vare sig enskildt praktiserande eller af kommunen anstald, tjenstgjort 25 år, måtte ega att komma i åtnjutande af årlig pension af 300 kronor mot skyldighet för henne att till kassan under 25 år erlægga tio kronor årligen eller, derest pension kunde erhållas, innan 25 års afgifter erlagts, vidkännas ett mot de felande afgifterna svarande afdrag vid första pensionsutbetalningen.

På grund af hvad sålunda utaf motionären och i öfrigt blifvit anfördt, får Riksdagen, som anser sig icke böra ingå i pröfning vare sig af lämpligheten utaf de särskilda bestämmelser rörande sättet för pensioneringen, hvilka i berörda petition blifvit föreslagna, eller af frågan i hvad mån och huru staten bör till pensioneringen bidraga, anhålla att Eders Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета förslag till en allmän pensionsinrättning för barnmorskor jemte förslag till de bidrag från staten, som därför kunna anses behöfliga. Stockholm den 5 maj 1888.

Med undersåtlig vördnad: